

مَن ویرانه
نسا رحمتی
KatRinA

من ویرانه
به قلم:
نسا رحمتی

رمان
انجمن تک

ایستاده ام! باتنی بی جان، پامایی بی رمق!
و... بغض پامایی پر از سکینسی!

شناسنامه کتاب:

دسته بندی: دنوشته

نام اثر: مَن وِیرانَه

نام نویسنده: نِسا رَحْمَتی

ژانر: تراژدی

ویراستار: ZIBA

کپیست: AlmaBerry

این کتاب در سایت **تک رمان** آماده شده است

www.taakroman.ir

مقدمه:

من ویرانه
من دیوانه
من ...
خاکسترم کن
خاکستر نشینم...

****

آرزوهایم را به دست باد می سپارم؛
شاید در دست باد، آزادانه اتفاق بی افتند .
در دست من، گویی شبیه زندانی بودند که در فکر اجابت نبودن.

****

گاهی مرگ، تلخ و غم انگیز نیست .
گاهی شیرین تر از قند و شکر می شود،
گاهی می شود آرزوی مهم،
گاهی می شود ورد همیشه زبانت ...
امان از وقتی که ذکر شود.

****

آرامشی دارم،
بدتر از طوفان !
من نیز، از این آرامش خود می ترسم .
بوی خوبی نمی دهد، این آرام بودنم !
عجیب حس می کنم طوفانی در راه است ...

****

همش می گیم زمان که بگذره درست میشه .
زمان چیزی که خ*را*ب شده رو درست نمی کنه،
حال بدی که ساخته شده رو خوب نمی کنه،
دنیایی که جلو چشمام و بیرون شد رو بر نمی گردونه !
باوری که نابود شد رو درست نمی کنه،

حال داغونی که برام ساخت رو، رو به راه نمی‌کنه .
زمان، مَن دیوانه‌ی و بیرون شده رو اون آدم قبل نمی‌کنه؛
فقط میشه بهش عادت کرد.

****

خشت به خشت ساختم دیواری رو با باورهایی که به خوردم دادند .
آجر رو آجر بلند کردم دیوار حرفه‌هایی که تو مخم کردن. ...
ریخت،

دیوار حرفه‌ها و باورهایی که برام ساختن به یکباره آوار شد روی شونه‌هام!
قد سنگینی دنیا روی شونه‌هام حسش می‌کنم .
چه جوری تحمل می‌کنم این همه سنگینی رو. ...

****

این روزها هوایم از همیشه ابری‌تر است؛
همچون هوای ناپایدار بهاری!

گاهی ابری بودنش را یادم می‌رود و خنثی می‌شوم از هر چیزی
و گاهی باز یادآوری می‌شود و ابری‌تر از ابری می‌شوم.

****

با پای پیاده،

باز هم قدم می‌زنم

در همان خیابانی که،

برایم پُر از حس طراوت زندگی بود؛

اما

چرا حالا برایم زیبا نیست؟!؛

آن حس طراوت و زندگی را دیگر برایم ندارد؛

حتی دیگر

رمقی در پاهایم برای قدم زدن در این خیابان نیست!

****

ایستاده‌ام! با تنی بی‌جان، پاهایی بی‌رمق!

و ... بغض‌هایی پُر از سنگینی!

****

سکوت سکوت، سکوت!

خوراک لحظه‌هایم شده،

پُر از گفتن و نگفتن‌ها.

پُر از فریادم، فریادی محکوم به خاموشی و سکوت!

پُرَم از کلماتی که تا روی ل*ب‌هایم می‌آید و همان‌جا حبس می‌شود و محکوم به نگفتن .

مَنَم و حجم عظیمی از نگفته‌های محکوم به حبس!

****

ویرانه مَنَم .

می‌شناسی؟ هماتی‌ام که می‌شناختی به خنده‌های بلندش.

خنده‌هایم کو؟! !

صدایش را کجا گم کرده‌ام؟! !

شورم را کجا جا گذاشته‌ام؟! !

چه قدر گم کرده دارم؛ اما

حسی برای گشتن دنبال‌شان ندارم.

خسته‌ام، آدم خسته هم که حس گشتن ندارد.

****

درد مَنَم، درد را به خوردم دادند .

با تار و پودم عجین شده‌اس .

ویرانه مَنَم، ویرانه‌ام کردند .

شکستن را بلدی؟ من بلد نبودم؛ اما

شکسته شدن را بلدم.

آن قدر شکستم که، دیگر ترمیم نمی‌شوم؛

فقط به تیکه‌های شکسته‌ام اضافه می‌شود.

****

فکر می‌کردم دواي دردَمَن؛ اما

خود، د*ر*د بودن .

دردی سنگین، آن قدر سنگین که پایه ثابت زندگی‌ام شده.

دردی به خوردم دادند آن سرش ناپیدا.

روزها،

شب‌ها،

د*ر*د، د*ر*د، د*ر*د... .

****

سکوت کردم، به یاد دردهایم!
سکوت کردم، به یاد سادگی‌ام!
سکوت کردم، به یاد دل‌دادگی‌ام!
چیزی برای باختن نیست،
خنثی شده‌ام،
هرچه می‌شود، بشود.
صلاحش با خودش.

****

نمی‌دانم آدم‌هایت از چه ساخته شده‌اند،
رحم و محبتت را کجای دلشان گذاشتی که پیدایش نمی‌کنند؟
عقده چه چیزی را به دلشان کاشتی که سر آدم‌های بی‌گناहत خالی می‌کنند؟
خدایا!

جنس آدم‌هایت از چیست؟

****

منم و بغض‌های خفه‌کننده شبانه‌ام،
بی‌حوصلگی‌های روزانه!
همه وقت‌های بی‌حوصلگی و گِرد کردن بیشتر دایره بغض‌هایم...

****

سکوت کن!
دردت را فقط خودت می‌فهمی .
دردت را فقط تو کشیده‌ای، نه او!
سکوت کن برای د*ر*د* دل‌هایت!
د*ر*د روی د*ر*د نچین!
کسی هم د*ر*د نمی‌شود .
د*ر*د می‌شود روی دردت... .

****

این فایل در سایت تک رمان تایپ و منتشر شده است. هرگونه کپی برداری پیگرد قانونی دارد.

برای منتشر کردن آثار خود به سایت تک رمان مراجعه کنید.

TaakRoman.IR

Forums.TaakRoman.IR